

**MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC
PER A LA XXXIII JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT 2018**

«No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu» (Lc 1,30)

(Diumenge de Rams, 25 de març de 2018)

Benvolguts joves,

La Jornada Mundial de la Joventut de 2018 és un pas més en el procés de preparació de la Jornada internacional que tindrà lloc a Panamà el mes de gener de 2019. Aquesta nova etapa del nostre pelegrinatge s'esdevé el mateix any en què s'ha convocat l'Assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». És una bona coincidència. L'atenció, la pregària i la reflexió de l'Església estaran posades en vosaltres, els joves, amb el desig de comprendre i, sobretot, d'«acollir» el do preciós que representeu per a Déu, per a l'Església i per al món.

Com ja sabeu, hem escollit Maria, la jove de Natzaret, a qui Déu va escollir com a Mare del seu Fill, perquè ens acompanyi en aquest viatge amb el seu exemple i la seva intercessió. Ella camina amb nosaltres cap al Sínode i la JMJ de Panamà. Si l'any passat ens van servir de guia les paraules del seu cant de lloança: «El Totpoderós ha fet en mi meravelles» (Lc 1,49), ensenyant-nos a fer memòria del passat, enguany intentem escoltar amb ella la veu de Déu que infon valor i dona la gràcia necessària per a respondre a la seva crida: «No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu» (Lc 1,30). Són les paraules pronunciades pel missatger de Déu, l'arcàngel Gabriel, a Maria, una joveneta senzilla d'un petit poble de Galilea.

2. No temis

És comprensible que l'aparició sobtada de l'àngel i la seva salutació misteriosa —«Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (Lc 1,28)— hagin causat un fort torbament en Maria, sorpresa per aquesta primera revelació de la seva identitat i de la seva vocació, desconeguda per ella llavors. Maria, com altres personatges de les Sagrades Escriptures, tremola davant el misteri de la crida de Déu, que en un instant la situa davant la immensitat del seu designi mateix i li fa sentir tota la seva petitesa, com una criatura humil. L'àngel, llegint en el més profund del seu cor, li diu: «No tinguis por!» Déu també llegeix en el nostre cor. Ell coneix bé els desafiaments que hem d'afrontar en la vida, especialment quan ens trobem davant les decisions fonamentals de les quals depèn allò que serem i allò que farem en aquest món. És l'«emoció» que sentim davant les decisions sobre el nostre futur, el nostre estat de vida, la nostra vocació. En aquests moments ens sentim torbats i aclaparats per tantes pors.

I vosaltres, joves, quines pors teniu? Què és el que més us preocupa en el fons? En molts de vosaltres hi ha una por de «fons» que és la de no ser estimats, de no ser acceptats per allò que sou. En l'actualitat, molts joves se senten obligats a mostrar-se diferents d'allò que són en realitat, per a intentar adequar-se als estàndards sovint artificials i inabastables. Fan «retocs fotogràfics» continuats a la seva imatge, amagant-se rere màscares i falses identitats, fins gairebé convertir-se ells mateixos en un *fake*. Molts estan obsessionats per rebre el major nombre possible de «m'agrada». I aquest sentit d'inadequació produeix molts temors i incerteses. D'altres tenen por de no ser capaços de trobar una seguretat afectiva i quedar-se sols. Davant la precarietat del treball, molts tenen por de no poder aconseguir una situació professional satisfactòria, de no veure acomplerts els seus somnis. Es tracta de temors que estan presents avui en

molts joves, tant creients com no creients. I fins i tot aquells que han abraçat el do de la fe i cerquen seriosament la seva vocació tampoc no estan exempts de temors. Alguns pensen: potser Déu em demana o em demanarà massa; potser, anant pel camí que m'ha assenyalat, no seré realment feliç, o no estaré a l'alçada del que em demana. D'altres es pregunten: si segueixo el camí que Déu m'indica, qui em garantirà que podré arribar fins al final? Em desanimaré? Perdré l'entusiasme? Seré capaç de perseverar tota la meua vida?

En els moments en què els dubtes i les pors inunden els nostres cors, resulta imprescindible el discerniment. Ens permet posar ordre en la confusió dels nostres pensaments i sentiments, per actuar d'una manera justa i prudent. En aquest procés, el primer que s'ha de fer per a superar les pors és identificar-los amb claredat, per a no perdre temps i energies amb fantasmes que no tenen rostre ni consistència. Per això, us convido a mirar dins vostre i «donar un nom» a les vostres pors. Pregunteu-vos: avui, en la meua situació concreta, què és allò que m'angoixa, què és allò que més temo? Què és allò que em bloqueja i m'impedeix avançar? Per què no tinc valor per a prendre les decisions importants que he de prendre? No tingueu por de mirar amb sinceritat les vostres pors, reconèixer-les amb realisme i afrontar-les. La Bíblia no nega el sentiment humà de la por ni les seves moltes causes. Abraham va tenir por (cf. Gn 12,10), Jacob va tenir por (cf. Gn 31,31; 32,8), i també Moisès (cf. Ex 2,14; 17,4), Pere (cf. Mt 26,69) i els Apòstols (cf. Mc 4,38-40, Mt 26,56). Jesús mateix, encara que en un nivell incomparable, va experimentar el temor i l'angoixa (Mt 26,37, Lc 22,44).

Per què teniu por? Encara no teniu fe? (Mc 4,40). Aquest retret de Jesús als seus deixebles ens permet comprendre com l'obstacle per a la fe no és sovint la incredulitat sinó la por. Així, l'esforç de discerniment, una vegada identificades les pors, ens ha d'ajudar a superar-les obrint-nos a la vida i afrontant amb serenitat els desafiaments que ens presenta. Per als cristians, en concret, la por mai no ha de tenir la darrera paraula, sinó que ens dona l'ocasió per a realitzar un acte de fe en Déu... i també en la vida. Això significa creure en la bondat fonamental de l'existència que Déu ens ha donat, confiar en ell ens porta a un bon final a través també de les circumstàncies i vicissituds que sovint són misterioses per a nosaltres. Si pel contrari alimentem el temor, tendirem a tancar-nos en nosaltres mateixos, a aixecar una barricada per a defensar-nos de tot i de tothom, quedant paralyzats. Hem de reaccionar! Mai no ens hem de tancar! A les Sagrades Escriptures trobem 365 vegades l'expressió «no tinguis por», amb totes les seves variacions. Com si volgués dir que tots els dies de l'any el Senyor ens vol lliures del temor.

El discerniment es torna indispensable quan es tracta de trobar la vocació pròpia. La majoria de les vegades no està clara ni és totalment evident, però es comprèn de mica en mica. El discerniment, en aquest cas, no pretén ser un esforç individual d'introspecció, amb l'objectiu d'aprendre més sobre els nostres mecanismes interns per a enfortir-nos i aconseguir un cert equilibri. En aquest cas, la persona pot arribar a ser més forta, però roman tancada en l'horitzó limitat de les seves possibilitats i dels seus punts de vista. La vocació, en canvi, és una crida que ve de dalt i el discerniment consisteix sobretot a obrir-se a l'Altre que crida. Es necessita, doncs, el silenci de la pregària per a escoltar la veu de Déu que ressona en la consciència. Ell crida a la porta del nostre cor, com ho va fer amb Maria, amb ganes d'entaular amiatat amb nosaltres a través de la pregària, de parlar-nos a través de les Sagrades Escriptures, d'oferir-nos la seva misericòrdia en el sagrament de la reconciliació, de ser u amb nosaltres en la comunió eucarística.

Però també és important parlar i dialogar amb altres, germans i germanes nostres en la fe, que tenen més experiència i ens ajuden a veure millor i a escollir entre les diferents opcions. El jove Samuel, quan va sentir la veu del Senyor, no el va reconèixer

immediatament i tres vegades va anar a trobar Elí, el vell sacerdot, el qual al final li va suggerir la resposta correcta que hauria de donar a la resposta del Senyor: «Si algú et cridava, digues: “Parla, Senyor, que el teu servent escolta”» (1Sa 3,9). Quan dubteu, sapigueu que podeu comptar amb l'Església. Sé que hi ha bons preveres, consagrats i consagrades, fidels laics, molts d'ells joves que poden acompanyar-vos com a germans i germanes grans en la fe; moguts per l'Esperit Sant, us ajudaran a aclarir els vostres dubtes i a llegir el disseny de la vostra vocació personal. L'«altre» no és únicament un guia espiritual, sinó també aquell que ens ajuda a obrir-nos a totes les riqueses infinites de l'existència que Déu ens ha donat. Cal que deixem espai a les nostres ciutats i comunitats per a créixer, somniar, mirar nous horitzons. No perdeu mai el gust de gaudir de l'encontre, de l'amistat, el gust de somniar junts, de caminar amb els altres. Els cristians autèntics no tenen por d'obrir-se als altres, de compartir el seu espai vital transformant-lo en espai de fraternitat. No deixeu, estimats joves, que el resplendor de la joventut s'apagui en la foscor d'una habitació tancada en la qual l'única finestra per a veure el món sigui l'ordinador i l'*smartphone*. Obriu les portes de la vostra vida. Que el vostre ambient i el vostre temps estiguin ocupats per persones concretes, relacions profundes amb les quals pugueu compartir experiències autèntiques i reals en la vostra vida quotidiana.

2. Maria

«T'he cridat pel teu nom» (Is 43,1). El primer motiu per a no tenir por és precisament el fet que Déu ens crida pel nostre nom. L'àngel, missatger de Déu, va cridar Maria pel seu nom. Posar noms és propi de Déu. En l'obra de la creació, ell crida a l'existència cada criatura pel seu nom. Darrere del nom hi ha una identitat, quelcom que és únic en cada cosa, en cada persona, aquella íntima essència que només Déu coneix en profunditat. Aquesta prerrogativa divina va ser compartida amb l'home, al qual Déu va concedir que donés nom als animals, als ocells i també als seus fills (Gn 2,19-21; 4,1). Moltes cultures comparteixen aquesta profunda visió bíblica, reconeixent en el nom la revelació del misteri més profund d'una vida, el significat d'una existència.

Quan Déu crida pel nom una persona, li revela al mateix temps la seva vocació, el seu projecte de santedat i de bé, pels quals aquesta persona arribarà a ser algú únic i un do per als altres. I també quan el Senyor vol eixamplar els horitzons d'una existència, decideix donar a la persona a qui crida un nom nou, com ho fa amb Simó, anomenant-lo «Pere». D'aquí ve el costum d'assumir un nom nou quan s'entra en un orde religiós, per a indicar una nova identitat i una nova missió. La crida divina, pel fet de ser personal i única, requereix que tinguem el valor de desvincular-nos de la pressió homogeneïtzadora dels llocs comuns, per tal que la nostra vida sigui de veritat un do original i irrepetible per a Déu, per a l'Església i per als altres.

Estimats joves: Ser cridats pel nostre nom és, per tant, signe de la gran dignitat que tenim als ulls de Déu, de la seva predilecció per nosaltres. I Déu crida a cadascun de vosaltres pel vostre nom. Vosaltres sou el «tu» de Déu, preciosos als seus ulls, dignes d'estima i estimats (cf. Is 43,4). Acolliu amb alegria aquest diàleg que Déu us proposa, aquesta crida que ell us adreça cridant-vos pel vostre nom.

3. Has trobat gràcia davant Déu

El motiu principal pel qual Maria no ha de tenir por és perquè ha trobat gràcia davant Déu. La paraula «gràcia» ens parla d'amor gratuït i immerescut. Com ens anima saber que no hem d'aconseguir la proximitat i l'ajuda de Déu presentant per avançat un «currículum d'excel·lència», ple de mèrits i d'èxits. L'àngel diu a Maria que ja ha trobat

gràcia davant Déu, o que l'aconseguirà en el futur. I la mateixa formulació de les paraules de l'àngel ens fa entendre que la gràcia divina és continuada, no quelcom passatger o momentani, i per això mai no faltará. També en el futur serem sostinguts sempre per la gràcia de Déu, sobretot en els moments de prova i de foscor.

La presència continuada de la gràcia divina ens anima a abraçar amb confiança la nostra vocació, que exigeix un compromís de fidelitat que s'ha de renovar cada dia. De fet, el camí de la vocació no està lliure de creus: no sols els dubtes inicials, sinó també les temptacions freqüents que es troben al llarg del camí. La sensació de no estar a l'alçada acompanya el deixeble de Crist fins al final, però ell sap que està assistit per la gràcia de Déu.

Les paraules de l'àngel es posen damunt les pors humanes, dissolent-les amb la força de la bona notícia de la qual són portadores. La nostra vida no és pura casualitat ni mera lluita per a sobreviure, sinó que cada un de nosaltres és una història estimada per Déu. Haver «trobar gràcia davant Déu» significa que el creador aprecia la bellesa única del nostre ésser i té un disseny extraordinari per a la nostra vida. Ser conscients d'això no resol certament tots els problemes i no treu les incerteses de la vida, però té el poder de transformar-la en profunditat. Allò que el demà ens depararà i que no coneixem, no és una amenaça forca de la qual hem de sobreviure, sinó que és un temps favorable que se'ns concedeix per a viure el caràcter únic de la nostra vocació personal i compartir-lo amb els nostres germans i germanes en l'Església i en el món.

4. Valentia en el present

La força per a tenir valor en el present ens ve de la convicció que la gràcia de Déu és amb nosaltres: valor per a portar endavant allò que Déu ens demana aquí i ara, en cada àmbit de la nostra vida; valor per a abraçar la vocació que Déu ens mostra; valor per a viure la nostra fe sense amagar-la o rebaixar-la.

Sí, quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible es converteix en realitat. «Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?» (Rm 8,31). La gràcia de Déu toca l'avui de la vostra vida, us «aferra» així com sou, a totes les vostres pors i límits, però també revela els plans meravellosos de Déu. Vosaltres, joves, teniu necessitat de sentir que algú confia realment en vosaltres. Sapiguen que el Papa confia en vosaltres, que l'Església confia en vosaltres. I vosaltres, confieu en l'Església!

A Maria, jove, se li va confiar una tasca important, precisament perquè era jove. Vosaltres, joves, teniu força, travesseu una fase de la vida en què sens dubte no falten les energies. Empreneu aquesta força i aquestes energies per a millorar el món, començant per la realitat més propera a vosaltres. Desitjo que en l'Església se us confiïn responsabilitats importants, que tingui la valentia de donar-vos espai; i vosaltres, prepareu-vos per a assumir aquesta responsabilitat.

Us convido a continuar contemplant l'amor de Maria: un amor atent, dinàmic, concret. Un amor ple d'audàcia i completament projectat cap al do de si mateixa. Una Església farcida d'aquestes qualitats marianes serà sempre Església en sortida, que va més enllà dels seus límits i confins per a fer que es vessi la gràcia rebuda. Si ens deixem contagiar per l'exemple de Maria, viurem de manera concreta la caritat que ens urgeix a estimar Déu més enllà de tot i de nosaltres mateixos, a estimar les persones amb les quals compartim la vida diària. I també podrem estimar a qui ens resulta poc simpàtic. És un amor que es converteix en servei i dedicació, especialment envers els més dèbils i pobres, que transforma els nostres rostres i ens omple d'alegria.

Voldria acabar amb les boniques paraules de sant Bernat en la seva famosa homilia sobre el misteri de l'Anunciació, paraules que expressen l'expectativa de tota la

humanitat davant la resposta de Maria: «Vas sentir, Verge, que concebràs i infantaràs un fill; vas sentir que no serà per obra d'un home, sinó per obra de l'Esperit Sant. Mira que l'àngel espera la teva resposta. També nosaltres esperem, Senyora, aquesta paraula de misericòrdia. Per la teva breu resposta serem ara restablerts per a ser cridats de nou a la vida. Això mateix et demana el món tot prostrat als teus peus. Oh Verge, dóna aviat la teva resposta» (Homilia 4,8-9: Opera Omnia, Ed. Cisterciense, 4 [1966] 53-54).

Benvolguts joves: el Senyor, l'Església, el món, esperen també la vostra resposta a aquesta crida única que cadascú rep en aquesta vida. A mesura que s'acosta la JMJ de Panamà, us convido a preparar-vos per a la nostra cita amb l'alegria i l'entusiasme de qui vol ser partícip d'una gran aventura. La JMJ és per als valents, no per a joves que només cerquen comoditat i que tiren enrere davant les dificultats. Accepteu el desafiament?

Francesc

Vaticà, 11 de febrer de 2018, VI Diumenge del Temps Ordinari

Memòria de la Mare de Déu de Lourdes